

РЕШЕНИЕ

№ 5154

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 27.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6839** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8, във връзка с чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Х. А., [дата на раждане], гражданин на С., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат Т. И., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Заповед № 5364з-2587/07.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, наложено със Заповед № 5364з-1474/08.07.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, на основание на Заповед № 5364з-1473/08.07.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход - С.“.

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата само съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“. и че същият не съдейства на компетентните органи за осъществяване на връщането му. Соци се, че на чужденеца не е предоставена възможност да участва в административното производство по издаването на оспорения акт и да представи доказателства за налагане на по-лека обезпечителна мярка. Твърди се, че в момента не съществува реална възможност за връщане в страната по произход на чужденеца,

поради което и задържането му в СДВНЧ е необосновано. Инвокирани са доводи, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 5 от ЗЧРБ. Цитирана е практика на Европейския съд по правата на човека, според която държавите-членки на Съвета на Европа могат да задържат лице с оглед осъществяване на неговото депортиране, когато такова нареждане е издадено и съществува възможност извеждането да бъде осъществено. Твърди се, че наложената мярка по същество представлява нарушение права, гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Ч. оспорва жалбата в представени писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 5364р-16275 от 07.07.2023 г., (л. 13-15), изготвено от началник на отдел „Противодействие на незаконната миграция“ в дирекция „Миграция“ – МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на А. Х. А. е била отказана международна закрила. Същият е бил настанен краткосрочно в помещение за задържане на ДАБ, с оглед установяване на самоличността му.

С чужденеца са били провеждани многократни беседи за доброволно връщане до страната му на произход, но същият е отказал да попълни декларация за доброволно връщане, с оглед издаване на документи за пътуване от Посолството на С. в Република Турция и да съдейства за изпълнение на наложената му ПАМ.

Чуждестранният гражданин не е влязъл на територията на страната по законоустановения ред и не разполага с финансови средства, поради което не може да внесе парична гаранция като обезпечителна мярка.

Същият няма регистриран адрес, на който да пребивава и за него не е представена декларация от български гражданин, който би могъл да му осигури подслон и издръжка. Чужденецът не притежава валидни документи за самоличност.

Със Заповед № 5364з-1473/08.07.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход - С.“.

В предложението е направено предложение за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца, наложено със Заповед № 5364з-1473/08.07.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, поради опасност лицето да се укрие и да осуети извеждането си от страната.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за надлежно връчване на оспорената заповед на А. Х. А., поради което следва да се приеме, че подадената директно в Административен съд – София-град на 14.07.2023 г. (вх. № 26659), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от

надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а именно, че на А. Х. А., гражданин на С. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, на основание, на която на същия е наложена ПАМ със Заповед № 5364з-1474/08.07.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР – „Временно настаняване в СДВНЧ“.

Други фактически предпоставки за продължаване на процесното задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност, липса на постоянен адрес и обстоятелството, че е влязъл на територията на страната не по законовия ред.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че А. Х. А. не притежава валидни документи за самоличност, не е влязъл в страната по законовия ред и няма заявен адрес на пребиваване, на който да бъде намерен. Същият отказва категорично да съдейства за издаването на валидни документи за самоличност, с които може да бъде изведен от страната.

Няма съмнение, че посолството на Федерална Република С. в Руската федерация не издава документи за пътуване на свои граждани, които доброволно не пожелаят да се завърнат в страната. Тези обстоятелства и факта, че към момента общата продължителност на задържането на А. Х. А. не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане в СДВНЧ, сочат наличието на предпоставките за продължаване на задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ.

Наложено на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ не може да бъде осъществено поради липса на документ за пътуване. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата, поради липса на такива документи, нежелание на чужденеца да съдейства на компетентните власти за издаването им и опасност от укриване.

Съдът приема, че по отношение на А. Х. А. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не притежава документ за

самоличност и средства да напусне България. С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, а данни за евентуални нарушения на установения в страната обществен ред се съдържат в Предложение рег. № 5364р-16275 от 07.07.2023 г. – лицето няма близки или социална среда в Б., не е декларирал адрес, на който желае да пребивава, няма средства за издръжка в страната ни. Тези обстоятелства обосновават дали основание на административния орган да приеме, че лицето би се отклонило от изпълнение на мярката – същото е заявило при беседите, че желае да достигне до Германия (докладна записка рег. № 5364р-4784/27.02.2023 г. на л.41).

Не са налице и предпоставки за налагане на алтернативни обезпечителни мерки съгласно чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Чужденецът не разполага с валиден документ за самоличност и с парични средства. За него не е представена декларация от български гражданин, който би могъл да му осигури подслон и издръжка. Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжката на чужденеца в България съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар.16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно. В случая не се установява възможност за налагане на по-леки обезпечителни мерки.

Съдът намира за неоснователно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви са достатъчни за осигуряване правото на защита на засегнатото лице и възможността за съдебен контрол за законосъобразност.

Не съставлява съществено процесуално нарушение изтъкнатото от адвокат И. обстоятелство, че в някои от съдържащите се в преписката докладни записки за провеждане на беседи с чужденеца е посочено името Уалед А. Х., вместо А. Х. А.. Касае се за друг пребиваващ в СДВНЧ гражданин на С., който е бил преводач от езика сомали и като такъв е участвал в някои от беседите на жалбоподателя. Посочването на преводача Уалед А. Х., вместо на жалбоподателя А. Х. А., не може да промени ясно изразената воля на органи по административен контрол на чужденците, които са беседвали със сомалийския гражданин с цел доброволното му връщане в страната на произход. Очевидно в случая се касае за фактическа грешка, защото в първия абзац на докладните записки са посочени действителните имена и лични данни на оспорвания - А. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] Тази фактическа грешка не е допусната в Предложение рег. № 5364р-16275 от 07.07.2023 г., на което е направено позоваване в оспорената заповед и в Докладна записка рег. № 5364р-15459 от 28.06.2023 г., посочена в Предложение рег. № 5364р-16275 от

07.07.2023 г., поради което за съда не съществува съмнение, че всички документи от административната преписка касаят именно А. Х. А., гражданин на С., респ. не е допуснато съществено процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването, че скоро ще изтече максимално допустимия според Директива 2008/115 ЕО 18-месечен срок на задържането. Чужденецът е бил настанен в СДВНЧ за първи път на 08.07.2022 г., т.е. максимално допустимият срок на задържането ще изтече на 08.01.2024 г. До изтичане на този срок могат да се предприемат действия по извеждане на лицето, каквито са писмо рег. № 536400-10945 от 28.02.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ до директора на Дирекция „К. отношения“ при МВНР за съдействие пред Посолството на Федерална Република С. в [населено място], Руската федерация, за издаване на официален документ за пътуване. Предвид данните по делото, че спрямо чуждия гражданин е налице влязло в сила решение, с което е отхвърлена молбата му за международна закрила по ЗУБ, съдът приема, че по отношение на статута му е налице реална възможност да се изпълни наложената ПАМ като се подготви връщането му и фактически се извърши процесът на извеждане. Т.е. не е налице хипотезата на чл.44, ал.8, изр.посл. от ЗЧРБ, връзка пар.16 от Преамбюла и чл.15, пар.4 от Директивата за връщане - когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл.6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. д. № 3121/2022 г., IV отд. на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. д. № 4071/2022 г., IV отд. на ВАС.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. 5264р-16275 от 07.07.2023 г. - задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. А., [дата на раждане], гражданин на С., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат Т. И., срещу Заповед № 5364з-2587/07.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци.

ОСЪЖДА А. Х. А., гражданин на С. да заплати на Дирекция „Миграция“ - МВР, на

основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: